

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ, ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΥΡΡΗΣ

Έβδωμον κ' εικοστών μετρούντες χρόνον
έδρούμεν' στήν γήν των Παρθενωνίων.

Καινούργος χρόνος ένδεκα χίλια κ' ένιακόσα,
έλο γιά τήν' Ανόρθωσι θά περνοβίν' ή γλώσσα.

Δεκαεξή μηνός 'Ιουλίου,
'πρε τέλος Βουλή μεγαλείου.

Χίλια κ' έβδομητά κ' έκατόν ένά,
και πολέμου φύρα σ' έλο τον νεουμά.

Φεύγ' ή Διπλή μας τώρα κ' αντίο Λεωνόρα.

Κ' ένφ' τής' Ανόρθωσης τάς θαλαράς μυριάδας
έβήνους τάς έσκέπριζαν' στής' Δύσης τό κονάκι,
ό κύριος Πρωθυπουργός τήν κεφαλήν του κλίνας
στάς κεφαλάς τών 'Υπουργών και του Μαρκαντωνάκη,
έβήσε τετέλεσται, και μ' ένκα μόνον νεύμα
ή περιβήτονος Διπλή παρόδωκε τό πνεύμα.

Κ' οι' Βουλή γαρ οι' μιμούμενοι τό φιλογερό καιρίον
έβαν αναθεώρησιν Συντάγματός κ' έκείνιο.
Έκει τήν έτελείωσαν πριν νά περάση μήνας,
έως έμεις κηρύττομεν πώς' στάς κλεινάς 'Αθήνας
βά πύχωμεν Συνέλευσιν βαγχόντων διαρκή,
έναι φοβέρ' άδύλακτοι και σκόλοι έν σαρκί.

Μέ χέρια μόνον άνορθωμένα
έλάλου άνδρες' Ανόρθωτάι,
ένας τοίς έλους, κ' έλοι τον ένκ
έχειροκρότου έπως ποτέ.

Έχειροκρότου Στρατοί και Στόλοι
κροτούσας γέτρας' Ανόρθωτών,
πού μέ τον ένκα χάσκοντες έλοι
έχειροκρότου τον έν' αυτόν.

Φεύγει πυκνό φουσατό
κ' 'Ανορθωτών πλήθώρα...
άντιο ντέλ' πασσατό,
άντιο Λεωνόρα.

Πλούτος κάθου' επί θύρας
ένφ' φαύλου οι' σωτήρες,
οι' παθόντες ύπηλιάν,
και μ' ύνείρων παροπλιάν
έξοπλισάκτες τό πλήθος,
έπως γίνεται συνήθος.

'Ανορθώθησαν έλπίδες και φρονήματα και πόθοι,
κ' ή Διπλή μας έκένωθλ.
Και σαν' Άργος ή μητέρα
ψάγει τώρη νύκτα μέρα
μέσ' στάς έδρας τής κανής
μήπως έμεινε κανείς
κοιμισμένος έκει πέρα.

Κ' ό Φασουλής εξαίρων τήν δράζειν τών πατέρων.

Π. — Πώς έτσι χασιμουρέσαι ;
Φ. — Μίασά σέ τόσην πληξίν
έχομεν, Περικλέτο, και τής Βουλής τήν λήξιν.

Π. — Έτόν κήπο τής Βουλής
δέν βλέπει, άδελφέ,
πατέρας προσφιλείς
νά πίνουε καφέ.

Τί πληξίς' στάς κλεινάς,
και τί μονοτονία
και τής ψυχής άνία.

'Στάς έδρας τάς κενάς
κνένας δέν χασιμάται.
κνένας δέν κοιμάται.

Φ. — Τόσοι μήνες θά περάσουν, Περικλέτο προσφιλή,
πού δέν θά κυττάς Τριγώνη, πού δέν θά κυττάς Πουλή.

Π. — Κλάψε κλάψε, πατριώτα,
κρίμας δέν σφιγχ' σαν πρώτα
σ' ένκα ή άλλο θεωρείτο.

Δέν άκούς μιλά και μόχο,
δέν κυττάς τον Τσιριμάχο
σ' τό βουδί τό Προεδρείο.

Φ. — Τί θιάμα φρικώδες άγρία έρημώσεως...
κύττα και τό κουδούσι τής νέας' Ανόρθωσης,
πού' σήμαινε μέ τοϋτο τοϋς ύψηλούς σκοπούς τας...
κνείς Κουκασιμόδος, κνείς κωδωνοκρούστας,
σαν πρώτα δέν βαζει
κ' έκείνο τό βαρύ.

Π. — Και τοϋτο τό καίμεινο
κοιμάται κουρασιμένο,
κ' έσο κ' άν τόν κτυπάς σου λέγω, Φασουλή μου,
πώς θζναι σαν φωνή' στό μέσον τής έρημου.

Φ. — Πώς τοϋτο τό πορικλυτόν τοϋ γένους ύπηκόητων
έγινε κοιμητήριο;

**Γετέλεσται σαλπίζεις
και την Διπλή ακουπίζεις.**

Που ρήτωρ' Ανορθώσεως επί πτερών αιθέριος;
που Μέρμηγκας, βρέ Περικλή, Γ' ουβρή, Βουτσής, και Βέρροισ;

Π. — Που θρόμβος νυν ιδρώτος
του νέου καθεστώτος;
που Καβουρα περπάτημα, κι' αγώνων αγωνία;
που τώρα Βαβολόπουλος, και που Βαβυλωνία;

Φ. — Που φαντασία με πλανή;,
έμπρός' σ' τας έδρας τας κενάς
γονυπετώ σωτήρων.

Κι' ύπνους γεραίρο ζήλευτους,
όπου μ' ες φέρνουν πτερωτούς
' στ' τον κόσμον των όνειρων.

Πλανώνται περίξ όνειρα' σ' την αιθουσαν αυτήν,
την τόσον λατρευτήν,
και τ' όκτώβρη καρτερούν να φτερουγίσουν πάλι
και να φτερώσουν καθενός άφτέρωτο κεφάλι.

Π. — Έβίδα των σωτήρων μας... ή δράσις των μεγάλη,
πολλά τάνδραγαθήματα...
μας δείχνουν τα χέρια των, που ρόζους έχουν βγάλει
μέ τα χειροκροτήματα.

Μας δείχνουν και τα μάτια των, που λαμπαι σαν αστέρια,
κυττάζω μάτια γαλανά και καστονά και μαύρα,
που' χάσανε τό χρώμα των μ' έκεινα τό κυντέρια,
κι' έσβυσε κάθε λάμψις των, κι' έσβυσε κάθε λάμφα.

Και σ' έμας τους έλκογετε
της άγρύπνου ταύτης γής
χέρια δείχνουτε προσημένα
και δρό μάτια νυσταγιμένα,

που' γίνηκανε τα όλλα με τας τόσας παννυχίδας
όπως και τής; σιαγρίδας.

Φ. — Με τους ρόζους των χειρών ρόζους έβγαλαν δεινούς
της πολυπαθής φυλής, που της περισσεύει νους.
Με την νύστα των ματιών των της άνοίξανε τα μάτια
και την έφεραν σε νέας' Ανορθώσεως παλάτια.

Μά και σύ, βρέ πατριώτη,
δεννάς χειροκρότει,
έως ου να βγάλης ρόζους σαν τους άνδρας τους μεγάλους,
όπου κι' ύγκους κακοήθεις κι' άποστήματα και κάλους
έβγαλαν από κεφάλια, κι' είδαν όνειρα χρυσά,
κι' εκατάλαβαν κι' έκεινα
πως έλπίδων θά' λλουν κρινα,
και πως ζείδωρος άίρας' Ανορθώσεως φυσά.

Π. — Όπως να λασημονήσης
τόσων έπιφανών
ύπνους έπωφελες!

Κι' έγώ καθώς ή φύσις
δέν θέλω τό κενόν,
πρό πάντων τής Βουλής.

Φ. — Τι νομοσχέδιον λίστα,
τί νομοθετήματα
έψηφίσθησαν με νύστα
και χειροκροτήματα.

Ψήφος και χασιμορητό,
ψήφος και ρουχαλητό,
ψήφος κι' άνοιγμα στομάτων
μετά χειροκροτημάτων.

**Πάω τώρα 'στο Μπουρμπούλ νά σάς στείλω κ'άπ'έκει
μ'πουρμ. πουλήθραις αριθμών κ'έσοδα με τό σακί.**

Περικλή μηδαιμνή,
κ'ύταξέ τους π'ός σκορπάνε...
μ'έγαν ύπνο κ'ένα και
φύγανε και πάνε πάνε.

Τά ματάκια σου τὰ δρό θά γινούνε σάν γαρίδα
έως ού νά ξαναίδης τόν Καρά και τόν Δαρίδα.
Πλ'ην έν τούτοις δλοένα παρακάλει κατὰ μόνας
νέλθρ' γρήγορα χειμώνας,
για νά ξαναίδης, κ'αίμενε, τούς άνορθωτάς του γένους
δρώντας ώς ύπνωτισμένους.

Δίχως ύπαρξιν Διπλής, δίχως τόσας πανυχίδες,
τί θά κάνης στην Άθήνα;
τώρα θέλωντας και μη θά τραβή σ'ης Άλυσσιδες
για ν'άκουσ την Αραπίνα.

**Λόγος περί διαφόρων
λογικών επιδητήρων.**

Π.—Τί γέλοια ποδ' γίνηκανε, καίμενε Φασουλή,
και για τούς επιδητήρας τούς νέους σ'τή Βουλή.

Έλησημονήκανε μ'αυτούς
ξενύκτια, κόπους, κοπετούς,
και κάθε συμφέρεια.

Και τής Διπλής οι ρήτορες
έλεγαν επιδητήρας,
κ'έσαζ'ανε σ'τά γέλοια.

Γι'αυτούς τούς επιδητήρας οι ρήτορες μιλούσαν,
βρέ ξεκνυτιάρη γέρο,
και δός του και γελούσαν.
μ'ά τό γιατί δέν ξέρω.

Μ'αυτούς τούς επιδητήρας πολλόν προλέγουν πλούτον
και ράτσας τελειότητα,
μ'έ κ'ό Μπενάκης μίλησε βραχεία περί τούτων
μ'έ τίσην ζωηρότητα.

Φ.—
Κι'έγώ, βρέ Περικλέτο, μ'έ σ'τή ζάλη
της νέας τών Ρωμηών άποθεώσεως
είδα π'ός επιδητήρας μεγάλοι
επέβησαν όργώσεως Άνορθώσεως.

Είμαι, βρέ Περικλέτο μου, καιρός,
πού τούς παλούς έσάρωσαν Μεσσία,
και νέος επιδητήρ φλογερός
επέβη της ώραίας Έξουσίας,
και φέρει 'έπί ταύτης έποχούμενος
κ'έν ύμνοις και κραυγαίς λαμπροδοούμενος.

Έκενός με τόν δισκον τής ημέρας,
έκενός με τὰ φώτα τής έσπέρας
τούς φίλους τούς πιστούς τούς έτελείωσε.

Κι'έξαρτα με φωνή διαπασών
έκενός επί γής και θαλασσών
καρέβια και στρατούς έθιμωλίωσε.

Καθείς κ'έκ τών μικρών και τών έν τέλει
γίγαντα τόν φονάζει και πυγμαή...
τόν Τσιριμώκο Πρόεδρο τόν θέλει,
κ'έ Τσιριμώκος βγαίνει σ'τή στιγμή.

Άπτεται τών όρέων και καπνίζονται,
άπτεται τών άγρόπων κ'έ ύπνωτίζονται,
άπτεται κοιμημένων κ'έ άφρονίζονται.

Άπτεται πεπτωκότων κ'έ άνορθώνονται,
άπτεται τού σπαθίου και πεσοκοδείς,
άπτεται τών έχθρών κ'έ άπολιθώνονται
καθώς η πολυτλήμων η Νιόβη.